

Ἡμερολογιακὸ Ζήτημα ἢ Αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ;*

Α'

«Ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι κάτι πολὺ χειρότερον τῆς
παναιρέσεως· ὁ Οἰκουμενισμὸς ἐν τῷ ἱερῷ χώρῳ τῆς
Ὁρθοδοξίας εἶναι νόσος πρὸς θάνατον»
(Καθηγητῆς Ἀνδρέας Θεοδώρου)¹

α. Τρία ἀγιορειτικὰ ἄρθρα

ΗΔΗ ἔχει συμπληρωθῆ ἕνα ἔτος ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ θορύβου μὲ ἐπίκεντρο τὴν Ἁγιο-
ρειτικὴ Ἱερὰ Μονὴ Ἐσφιγμένου, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ὁποίου εἶδαν τὸ φῶς τῆς δημο-
σιότητος πολλὰ κείμενα καὶ διεξήχθη ἕνας «διάλογος», ἐνίοτε ὀξύς καὶ πάντως ὄχι ἀπροκα-
τάληπτος, στὴν προσπάθεια νὰ ἐπισημανθῆ ἡ οὐσία τοῦ προβλήματος καὶ νὰ προταθοῦν λύ-
σεις γιὰ τὴν ὑπέρβασί του.

Στὸν «διάλογο» αὐτὸν ἔλαβε μέρος καὶ ὁ γνωστός λόγιος ἀγιορείτης μοναχὸς **γέρων Θεόκλητος Διονυσιάτης** (ἐφ' ἑξῆς: **γ. Θ.Δ.**), τρία ἄρθρα τοῦ ὁποίου ἔχομε ἐνώπιόν μας, σκοπεύοντες νὰ τὰ σχολιάσωμε ἐν συντομίᾳ, ἐπειδὴ ἔθεωρήσαμε αὐτὰ ὡς ἰδιαιτέρως ἐνδει-
κτικὰ μιᾶς ἐπιεικῶς λανθασμένης ἢ ἀνεπιτυχοῦς τακτικῆς κατὰ τὴν παρουσίᾳσι τοῦ λεγο-
μένου **Ἡμερολογιακοῦ Ζητήματος**.

Τὰ τρία ἄρθρα αὐτὰ (ἐφ' ἑξῆς: **Α' ; Β' ; Γ'**)² τοῦ **γ. Θ.Δ.**, γραμμένα προφανῶς χωρὶς προσοχὴ καὶ
ψυχραιμία, αἰφνιδιάζουν μὲ τοὺς ἀναριθμήτους ἀπαξιωτικούς χαρακτηρισμοὺς τῶν ἐναντίον τῶν
Ὁρθοδόξων τοῦ **Πατρῴου Ἡμερολογίου** καὶ εἶναι ἀπαράδεκτα κατὰ τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα,
τοσοῦτ' μᾶλλον ὅσον αὐτὰ εἶναι προϊόντα γραφίδος πολιᾶς καὶ ἠσυχαστικῆς.

Ἡ φρασεολογία τῶν κειμένων, οἱ ὑποστηριζόμενες θέσεις, οἱ ἀποσιωπώμενες ἀλήθειες,
ἡ ἐπιλεκτικὴ μνήμη καὶ ἡ σοφιστικὴ διάθεσις αὐτῶν ἀποτελοῦν στὸ σύνολό τους κυριολε-
κτικὰ ὕβρι, συκοφαντία, προσβολὴ καὶ ὑποτίμησι τῆς νοημοσύνης τῶν Ὁρθοδόξων τοῦ **Πα-
τρῴου Ἡμερολογίου**, ὄχι τῆς Ἑλλάδος μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅσων ἀνήκουν στὸν συνεχῶς διευ-
ρυνόμενο χώρο ἡμεδαπῆς καὶ ἀλλοδαπῆς, οἱ ὁποῖοι ἀγωνίζονται ἐν γνώσει καὶ φόβῳ Θεοῦ
καὶ ἀνιδιοτελῶς κατὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**.

Καὶ ἐπὶ πλεόν, αὐτὰ μαρτυροῦν, μὲ λύπη εὐλικρινῆ γράφομε, τὸ **σύμπλεγμα ἐνοχῆς**
μιᾶς μοναχικῆς συνειδήσεως, ἡ ὁποία ἐνῶ **κάποτε** ἐδονεῖτο ἀπὸ τὸν θεῖο ζῆλο καὶ ἐχαρα-
κτήριζε τὸν **Οἰκουμενισμὸ** ὡς Ἀντι-πατερικόν, **κατόπιν** διεκήρυττε ὅτι δῆθεν «**ἡ κρίσις
τοῦ Οἰκουμενισμοῦ παρῆλθε μαζὶ μὲ τὸν δυστυχεῖ Πατριάρχην Ἀθηναγόρα**» (†1972)!,
καὶ τελικὰ **σήμερα** ὑποστηρίζει ὅτι ὁ **Οἰκουμενισμὸς** ἀποτελεῖ δῆθεν «**κοινωνικοῦ χαρα-
κτῆρος σχέσεις καὶ συναντήσεις**» «**καὶ κάποιες ἀβρότητες καὶ φιλοφροσύνες μὲ ἑτε-
ροδόξους**» ("Ἄρθρον Α')!...

β. «Ἐστω καὶ τὸ φιλόνεικον ἡμῶν ἔννομον»

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ λοιπὸν δὲν ὑπάρχει, γιὰ τὸν **γ. Θ.Δ.**, ἡ δὲ **Ἡμερολογιακὴ Καινο-
τομία** τοῦ 1924 ἦταν ἀπλῶς ἕνα «**ἄλμα 13 ἡμερῶν**» (ἄρθρα **Α' ; Β' ; Γ'**) καὶ τὸ μόνον «**ἄτο-
πο**» τῆς μεταρρυθμίσεως ἦταν «**ὁ ἄστοχος τρόπος**» (ἄρθρον **Γ'**): ἐπομένως ἡ **Ἀποτειχι-
σις** ἐκ τῶν **Καινοτόμων** ἐστερεῖτο, κατ' αὐτόν, βάσεως καὶ κατ' οὐσίαν ἀποτελοῦσε καὶ
ἐξακολουθεῖ νὰ ἀποτελῆ δῆθεν **ἐνεργεῖα σχίσμα**.

Σημειωτέον ὅτι, ὅταν ὁ **γ. Θ.Δ.** ἀποφεύγῃ ἐπιμελῶς τὴν ἀναφορὰ του στὴν αἵρεσι τοῦ
Οἰκουμενισμοῦ, μεταθέτει ταυτοχρόνως τὴν προσοχὴ τοῦ ἀναγνώστου σὲ μίᾳ καταγιγιστι-

κή και έντελώς λαϊκιστική και άγενή και άφιλάδελφο **προσωπομαχία** ad hominem έναντιόν των Όρθοδόξων **Άντι-οικουμενιστών** του Πατρίου **Ήμερολογίου**.

Και είναι προφανές, ότι πράττει τούτο ώθούμενος από τὸ ἐπισημανθὲν **σύμπλεγμα ἐνοχῆς**, διότι πρέπει νὰ καλύψη τὴν ἐκκλησιαστικὴ του Ἄρχη, δηλαδὴ τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως, ἔναντι τῆς κριτικῆς, ἡ ὁποία ἀσκεῖται εἰς αὐτὸ ἀπὸ τοὺς **Άντι-οικουμενιστὰς**, γιὰ τοὺς ὁποίους ὁ **γ. Θ.Δ.** δὲν φειδεται χρῆσιμοιῶν *ἀφιλαδέλφως* καὶ *αἰδημόνως* ὅλα τὰ καλολογικὰ στοιχεῖα τῆς ἀγιορειτικῆς ἀθυροστομίας:

ὁ χύδην ὄχλος· οἱ ἀμαθεῖς, ἀπαίδευτοι καὶ ὀλιγογράμματοι· οἱ ἀφελεῖς καὶ ἀστοιχείωτοι· οἱ εὐήθεις, ὀλιγοφρενεῖς καὶ ἀπλοῖκοι ἀνεγκέφαλοι· οἱ ἐμφορούμενοι ἀπὸ οἴησι, διαβολικὴ αὐτοπεποίθησι· οἱ πείσμονες, φανατικοὶ καὶ κινούμενοι ἀπὸ ἄλογο θρησκευτικὸ ζῆλο· οἱ ἀσυνείδητοι, καιροσκόποι, ἀθεόφοβοι, ἀπατεῶνες, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι· οἱ ἀσχημονοῦντες, οἱ φρενὸληπτοι, σχιζοφρενεῖς, μανιακοί, παράφρονες καὶ φρενιτιῶντες· οἱ διανοητικῶς τυφλῶντες καὶ πάσχοντες ψυχικὴ ἀγκύλωσι, ὁμαδικὴ παράκρουσι καὶ παραίσθησι· οἱ μεθύοντες δαιμονικὴν μέθην κ.ο.κ!...

Τοιοτοτρόπως, ὁ **γ. Θ.Δ.** συνεχίζει νὰ ὑποπίπτῃ στὸ πρῶιμό του **θανάσιμο ἀμάρτημα**, ἐφ' ὅσον προσπαθεῖ νὰ ἀποκρύπτῃ ἐξακολουθητικῶς, μέσα εἰς τὸ πυκνὸ νέφος τῶν ὕβρεων, ἀκόμη καὶ τώρα, στὴν ἡλικία τῶν 87 ἐτῶν, τὴν ἱστορικῶς θεμελιωμένη ἀλήθεια, ὅτι ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως ἦταν δυστυχῶς ἐκεῖνη, ἡ ὁποία ἔθεσε τὰ θεμέλια τῆς συγκρητιστικῆς **Οἰκουμενικῆς Κινήσεως** στὸν ἱερὸ περιβόλο τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν ἔτει **1920** καὶ ὅτι τὸ Φανάρι ἐκτοτε πρωτοπορεῖ σταθερὰ καὶ τολμηρὰ στὴν οἰκοδόμησι τοῦ βαθυλωοῦ **Διαχριστιανικοῦ** καὶ **Διαθρησκειακοῦ Οἰκουμενισμοῦ**.

♦ Ἐν συνεχείᾳ, θὰ καταβληθῆ ἡ προσπάθεια, χάριτι Θεοῦ, νὰ ἀναιρέσωμε με τρόπον «ἔννομον» τὶς αἰτιάσεις τοῦ **γ. Θ.Δ.** ἐναντιόν τῶν Ἄντι-οικουμενιστῶν, ὑπενθυμιζόντες ταπεινῶς εἰς αὐτὸν τὴν θεοκίνητο προτροπὴ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου:

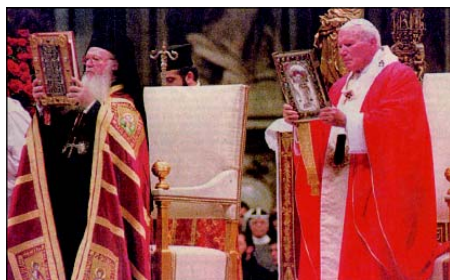
«Ἄλλ' εἰδῶμεν, ὡσπερ ἐσῆθηος, καὶ διαίτησ, καὶ γέλωτος, καὶ βαδίσματος οὐσάν τινα κοσμιότητα, οὕτω καὶ λόγου καὶ σιωπῆς, ὅτι καὶ Λόγον πρεσβεύομεν μετὰ τῶν ἄλλων τοῦ Θεοῦ προσηγοριῶν, καὶ δυνάμεων· ἔστω καὶ τὸ φιλόνεικον ἡμῶν ἔννομον»³.

[«Ἄς τὸ καταλάβωμε λοιπόν, ὅτι ὅπως ὑπάρχει μία κοσμιότης στὴν ἐνδυμασία, τὴν τροφή, τὸν γέλωτα καὶ τὸ βάδισμα, παρομοίως ὑπάρχει καὶ μία κοσμιότης στὴν συζήτησι, ἀλλὰ καὶ τὴν σιωπῆ, ἐφ' ὅσον ἐμεῖς ἐκτός ἀπὸ τὶς ἄλλες ὀνομασίες καὶ ιδιότητες τοῦ Θεοῦ, τὸν τιμᾶμε καὶ ὡς Λόγον. Ἄς διέπωνται λοιπόν ἀκόμη καὶ οἱ φιλονεικίες μας ἀπὸ κανόνες εὐπρεπείας!»]

γ. Σύνδεσις Ἁμερολογιακοῦ καὶ Οἰκουμενισμοῦ

ΕΧΟΜΕ γράφει ἐπανελημμένως⁴, ὅτι εἶναι ἡκιστα σοβαρὸ νὰ ἀποσυνδέεται τὸ **Ἁμερολογιακὸ Ζήτημα** ἀπὸ τὴν **Οἰκουμενικὴ Κίνησι**, γιὰ τοὺς ἐξῆς σοβαρωτάτους λόγους, οἱ ὁποῖοι τεκμηριώνονται ἀπόλυτα καὶ τοὺς ὁποίους ἄλλωστε ἐπικαλοῦνται καὶ στοὺς ὁποίους παραπέμπουν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι οἱ **Οἰκουμενισταί!**

Πρῶτον. Τὸν Ἰανουάριο τοῦ **1920**, εἶναι γνωστὸν, ὅτι ἡ «**Εγκύκλιος Συνοδικὴ τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως πρὸς τὰς Ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ**»⁵ με ὄντως πρωτοφανῆ τρόπο ἐπρότεινε, ὅπως ὀρθότατα ἔχει παρατηρηθῆ, κατὶ «**δίχως προηγούμενο στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας**»⁶ («without precedent in Church history»),

29.6.1995: Ὁ πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος καὶ ὁ Πάπας Ἰωάννης Παῦλος Β' συνελκοῦν τὸν λαὸ στὴν Βασιλικὴ τοῦ Ἁγίου Πέτρου στὸ Βατικανὸ κατὰ τὸ «συλλεῖτουργο» ἐπὶ τῆς Θρονικῆς Ἑορτῆς Ρώμης.

Γιὰ τὸν Γέροντα Θεόκλητο Διονυσίατη, ἡ πᾶξις αὐτῆ ἀποτελεῖ «κοινωνικοῦ χαρακτῆρος σχέσεις καὶ συναντήσεις με ἔτεροδόξους»!...

δηλαδή να ιδρυθῆ μία «*Κοινωνία τῶν Ἐκκλησιῶν*»⁵, γιὰ τὴν ὠφέλεια «*τοῦ ὅλου τῆς Ἐκκλησίας σώματος*»⁵, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου «*σώματος*» νοοῦνται ὀρθόδοξοι καὶ ἑτερόδο-
ξοι!

Μὲ τὴν «*Ἐγκύκλιον*» αὐτὴν «*τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ἔδωκε καὶ τὸν χρυσὸ κανόνα τοῦ Ὀρθοδόξου Οἰκουμενισμοῦ (Ζάντερ), καθὼς καὶ τὸν καταστατικὸ χάρτη γιὰ τὴν στά-
ση ποῦ ἔπρεπε νὰ τηρήσει στὸ μέλλον ἡ Ὀρθόδοξη παράταξη μέσα στὴν Οἰκουμενικὴ
Κίνηση (Σταυρίδης, Κονιδάρης)*»⁷.

Ἡ «*Ἐγκύκλιος Συνοδική*» θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς Οἰκουμενιστάς, ὅτι «*ἀποτελεῖ ὀριακὴ
ἐκφραση τοῦ Ὀρθοδόξου Οἰκουμενισμοῦ, ἀλλὰ καὶ ὀρόσημο στὴν ἱστορία τῆς Οἰ-
κουμενικῆς Κινήσεως*»⁷, ἐγίνε δὲ ἀποδεκτὴ πανορθόδοξως ἐν ἔτει 1961 στὴν «*Α΄ Πα-
νορθόδοξον Διάσκεψιν τῆς Ρόδου*», ἡ ὁποία προβλέπει «*τὴν ἐν τῷ πνεύματι τῆς Πατριαρ-
χικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920 παρουσίαν καὶ συμμετοχὴν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας
ἐν τῇ Οἰκουμενικῇ Κινήσει*»⁸.

Μία ἀπὸ τὶς θεμελιώδεις κακοδοξίες τῆς «*Ἐγκυκλίου*» τοῦ 1920 εἶναι ὁ **Δογματικὸς
Συγκρητισμὸς**, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ ὄντως «*μέγα πλήγμα κατὰ τῆς ὀρθοδόξου ἀπηρτισμέ-
νης εὐσεβείας*»⁹, κατὰ τὸν ἀείμνηστο Ἀρχιμανδρίτη Σπυρίδωνα Μπιλάλη, ἐφ' ὅσον βάσει
τῆς «*Ἐγκυκλίου*», οἱ διάφορες «*Χριστιανικὲς Ἐκκλησίαις*», δηλαδή «*τὸ ὅλο τῆς Ἐκκλη-
σίας σώμα*», παρὰ τὶς ὑφιστάμενες μεταξύ τους δογματικὲς διαφορὰς, εἶναι δυνατόν νὰ ἐ-
φαρμόσουν «*προσέγγισιν*», «*φιλίαν*» καὶ «*συνεργασίαν*», «*συνάφειαν*» καὶ «*κοινωνίαν*»⁵,
μὲ ὁδηγὸ ἓνα «*σχέδιον πρακτικῆς ἐφαρμογῆς*» «*ἐξ ἑνδεκα σημείων ἀποτελούμενον*»¹⁰.

Τὸ πρῶτο ἐκ τῶν «*σημείων*» αὐτῶν εἶναι ἡ παραδοχὴ «*ἐνιαίου ἡμερολογίου πρὸς ταυ-
τόχρονον ἑορτασμὸν τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν ὑπὸ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν
καὶ τῶν ἐν τῇ Δύσει καὶ ἀπανταχοῦ σεθασμίων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν*»⁵.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ **γ. Θ.Δ.** ἐνασμενίζεται νὰ ἐπικαλεῖται τὸν «*δεῖνὸ Κανονολόγο μακαρίτη φίλο
τοῦ ἀρχιμανδρίτη π. Ἐπιφάνιο Θεοδωρόπουλο*» (ἄρθρον Β΄ καὶ Γ΄), ἀπλῶς ὑπενθυμίζομε στὴν
Ὀσιολογιότητά του, ὅτι ὁ π. Ἐπιφάνιος τὸ «*φαινόμενον*» αὐτὸ τοῦ **Δογματικοῦ Συγκρητι-
σμοῦ**, δηλαδή τῆς διαχριστιανικῆς συνεργασίας, «*ἐμμένοντων ὅμως καὶ τῶν μὲν καὶ τῶν
δὲ (ὀρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων) ἐν τοῖς οἰκειοῖς δογματικοῖς χώροις*»¹¹, ἐθεώρει ὡς
«*ἄγνωστον καὶ ἀδιανόητον εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας*»¹¹, ὅτι ὄζει «*ἀπαισίου θρη-
σκευτικοῦ συγκρητισμοῦ*»¹¹, ὅτι τείνει «*εἰς καθιέρωσιν τῆς ἁρμονικῆς καὶ ἀδιαταράκτου
συνυπάρξεως ἀληθείας καὶ πλάνης, φωτὸς καὶ σκότους*»¹¹ καὶ τὸ ὁποῖο «*μόνον ὡς ἡ-
μείων τῶν καιρῶν*» δύναται νὰ ἐρμηνευθῆ¹¹.

Τὸ ἀναντίρρητο γεγονός, ὅτι τὸ **ἐνιαῖο ἡμερολόγιο** Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως εἶχε τεθῆ στὴν
προοπτικὴ τοῦ **Δογματικοῦ Συγκρητισμοῦ** καὶ ἐφαρμόσθηκε γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ εἰδικώτερα τὸν
Ἑορτολογικὸ Συγκρητισμὸ, προσοδίδει στὴν ἡμερολογιακὴ μεταρρύθμισι τοῦ 1924 καθαρῶς
ἐκκλησιολογικὸ χαρακτῆρα.

Τὸ χαρακτηριστικὸ ἀπὸ τὸν **γ. Θ.Δ.** ὡς ἓνα ἀκίνδυνο «*ἄλλα 13 ἡμερῶν*» ὠδήγησε τοὺς
ἐξ ὀρθοδόξων **Οἰκουμενιστάς** εὐθέως καὶ ἀμέσως στὴν περιοχὴ τοῦ **Δογματικοῦ Συγκρητι-
σμοῦ** καὶ στὴν πρακτικὴ ἐκφρασι τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**, τοῦτο δὲ **ἀνεξαρτήτως τῶν ἱστορικῶν
καταβολῶν τοῦ Ἡμερολογιακοῦ Ζητήματος ἐντεῦθεν τοῦ ΙΣΤ΄ αἰῶνος**.

Εἰς ἐπίρρωσιν μάλιστα τοῦ **ἐκκλησιολογικοῦ χαρακτῆρος** τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ
1924 καὶ τῶν καθαρῶς οἰκουμενιστικῶν προϋποθέσεών της, ὑπενθυμίζομε ὅτι οἱ **ἐνδεκα
προτάσεις/«σημεῖα»**¹⁰ τῆς νεωτεριστικῆς «*Ἐγκυκλίου*» τοῦ 1920 ὄχι μόνον υἰοθετήθη-
σαν, ἀλλ' ἐφηρμόσθησαν πλήρως κατὰ τὴν πορεία τῆς **Οἰκουμενικῆς Κινήσεως**, μάλιστα
δὲ ἐπηυξήθησαν εἰς **δέκα ἔξι**, ὥστε σήμερα νὰ χαρακτηρισθῶνται ὅλες μαζί ὡς «*Βήματα
πρὸς Σταθεροποίησιν τοῦ Κοινῶ Χριστιανικοῦ Φρονήματος*»¹².

Τὰ «*Βήματα*» αὐτά, τὰ ὁποῖα κατὰ τοὺς **Οἰκουμενιστάς** τῆς Κωνσταντινουπόλεως «*εἶναι
δυνατὸν ἀμέσως καὶ ἄνευ δογματικῶν ἢ κανονικῶν κωλυμάτων, ὅπως ἐφαρμοσθοῦν,
ἢ ὅπου ἐφαρμόζονται ἤδη, ὅπως ἐνισχυθοῦν καὶ ἐντατικοποιηθοῦν*»¹², εἶναι τὰ ἐξῆς:

1. «*Δημιουργία κοινῶ ἡμερολογίου*», 2. «*Ἐντατικώτερα ἐπικοινωνία δι' ἀλληλο-
γραφίας*», 3. «*Οἰκειότερα συσχετίσις τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Ἐκκλησιῶν*», 4. «*Ἐπι-*

κοινωνία και “συναδέλφωσις” Θεολογικῶν Σχολῶν», 5. «Πρώθησις τῶν οἰκουμενικῶν σπουδῶν», 6. «Οἰκουμενικὸν πνεῦμα εἰς τὴν καθόλου παιδεῖαν», 7. «Θεολογικοὶ διάλογοι καὶ συνέδρια», 8. «Οἰκουμενικὴ διαπαιδαγώγησις τοῦ πληρώματος ὄλων τῶν ὁμολογιῶν», 9. «“Συναδέλφωσις” Ἐπισκοπῶν καὶ Μητροπόλεων διαφόρων ὁμολογιῶν», 10. «Κοινὸς ἔορτασμός θρονικῶν ἑορτῶν καὶ πολιούχων ἁγίων», 11. «Λύσις δογματικῶν προβλημάτων», 12. «Ἀμοιβαῖος σεβασμὸς τῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων», 13. «Ἀποφυγὴ δημιουργίας νέων προβλημάτων», 14. «Παραχώρησις εὐκτηριῶν οἴκων», 15. «Μικτοὶ γάμοι», καὶ 16. «Συνεργασία ἐπὶ εὐρυτάτου ἐπιπέδου εἰς ἐπίκαιρα προβλήματα»¹³.

Αὐτὸς ὁ συγκρητιστικὸς συγχρωτισμὸς ὀρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ σχεδὸν εἰπεῖν μίαν *de facto* ἔνωσι, ὀφείλεται στὴν **νεωτεριστικὴ δυναμικὴ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ**, ὅπως τὸν διεκήρυξε ἡ Κωνσταντινούπολις ἐν ἔτει **1920**, ὡθεὶ δὲ συνεχῶς ἀπὸ τὶς ἀλλεπάλληλες ἀθετήσεις τῶν λεγομένων **μικρῶν** στὴν καταφρόνησι καὶ τῶν **μεγάλων**.

Ὑπενθυμίζομε, ὅτι ὁ **Μέγας Φώτιος**, ἀναφερόμενος στὰ κακουργήματα τῶν Λατίνων, οἱ ὁποῖοι εἶχαν εἰσπηδήσει στὴν νεοφώτιστο Βουλγαρία, ἀπαριθμεῖ πρῶτον τὰ θεωρούμενα ὡς **μικρὰ** (θέματα τηρήσεως νηστειῶν), τὰ ὁποῖα ὅμως ἐπλάτυναν τὴν ὁδὸ πρὸς τὰ **μεγάλια** καὶ ὠδήγησαν στὴν κορυφαία τριαδολογικὴ αἵρεσι τοῦ Φιλιόκβε:

«**Οἶδε δέ**», ἀποφαίνεται ὁ Ἅγιος, «**καὶ ἡ μικρὰ τῶν παραδοθέντων ἀθέτησις καὶ πρὸς ὅλην τοῦ δόγματος ἐπιτρέψαι καταφρόνησιν**»¹⁴.

Ὁ γ. Θ.Δ. ὁμιλεῖ εἰρωνικῶς γιὰ ἓνα ἀπλὸ «**ἄλλα 13 ἡμερῶν**», ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποῖου ὠνομάσθη «**μία ἡμέρα ἀπὸ 10 σὲ 23!**» (ἄρθρον Β΄)· πράγματι ὅμως ἡ **συγκρητιστικὴ αἵρεσις** τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, στὰ ὄρια τῆς ὁποίας, ὡς θεμελιώδης ἐπίδιωξις, ἦταν καὶ ἡ **ἡμερολογιακὴ μεταρρύθμισις**, ἐπέφερε «**μεταστοιχείωσι τῶν ἀπάντων ἀθεωτάτην**»¹⁵, κατὰ τὸν Ὅσιον Θεόδωρον Στουδίτην.

■ Τὸ θέμα λοιπὸν εἶναι τεράστιο καὶ χρήζει περαιτέρω ἀνατομίας, ἐφ’ ὅσον ἐντεῦθεν τοῦ 1924 δὲν ὑπάρχει ἓνα κατὰ τὸν γ. Θ.Δ. «**ἀπάνθρωπο σχίσμα**» (ἄρθρον Β΄), ἀλλὰ Ὁρθόδοξος Ἔνστασις κατὰ τῆς ἀπανθρώπου καὶ μισανθρώπου αἰρέσεως τοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

«**Μισανθρωπίαν γὰρ ὀρίζομαι ἔγωγε**», γράφει ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητῆς, «**καὶ ἀγάπης θείας χωρισμόν, τὸ τῇ πλάνῃ πειρᾶσθαι διδόναι ἰσχὺν εἰς περισσοτέραν τῶν αὐτῇ προκατειλημμένων φθοράν**»¹⁶.

(Συνεχίζεται)

* Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 317/Νοέμβριος-Δεκέμβριος 2003, σελ. 292-295.

- 1) Ἀνδρέου Θεοδώρου, Ἡ Ὁρθοδοξία χθές καὶ σήμερα, σελ. 21, ἐκδόσεις «Ὁρθοδόξου Τύπου», Ἀθήναι 1973.
- 2) (Α΄) «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1494/28.2.2003, σελ. 3. (Β΄) «Χριστιανική», ἀριθ. 658 (971)/15.5.2003, σελ. 8 καὶ ἀριθ. 659 (972)/29.5.2003, σελ. 10. (Γ΄) «Χριστιανική», ἀριθ. 663 (976)/24.7.2003, σελ. 9-10.
- 3) Ἀγίου Γρηγορίου Θεολόγου, ΡΓ τ. 36, στλ. 17C/Λόγος ΚΖ΄-Θεολογικός Πρώτος, Κατὰ Εὐνομιανῶν προδιάλεξις, § Β΄.
- 4) Βλ. ἐνδεικτικῶς στὴν Σειρά: Συμβολὴ στὴν Ἀντι-οικουμενιστικὴ Θεολογία, Βιβλία Β2, Β3 καὶ Β7
- 5) Β.Θ. Σταυρίδου-Ε.Α. Βαρέλλα, Ἱστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, σελ. 332-336, ἐκδόσεις «Π.Ι.Π.Μ.», Θεσσαλονίκη 1996.
- 6) George Tsetsis, «The Meaning of the Orthodox Presence in the Ecumenical Movement», στὸν Συλλογικὸ Τόμο: Orthodox Visions of Ecumenism, Gennadios Limouris (ed.), WCC Publications, Geneva 1994, p. 172, § The history of Orthodox presence.
  - Ἡ δὴλωσις εἶναι τοῦ πρώτου Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ «Π.Σ.Ε.» Δρος Βίσσερ Τούφτ.
- 7) Μ.Π. Γεωργίου Τσέτση, Οἰκουμενικός Θρόνος καὶ Οἰκουμένη - Ἐπίσημα Πατριαρχικὰ Κείμενα, σελ. 56 καὶ 57, ἐκδόσεις «Τέρτιος», Κατερίνη 1989.
- 8) Ἰωάννου Καρμίρη, Δ.Σ.Μ., τ. Β΄, σελ. 984 [1082] - 985 [1083], Graz-Austria 1968.
- 9) Ἀρχιμανδρίτου Σπυριδῶνος Σπ. Μπιλάλη, Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμός, τ. Β΄, σελ. 492, ἐκδόσεις «Ὁρθοδόξου Τύπου», Ἀθήναι 1969.
- 10) Β.Θ. Σταυρίδου - Ε.Α. Βαρέλλα, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 55.
- 11) Ἀρχιμανδρίτου Ἐπιφανίου Ἰ. Θεοδωροπούλου, «Ὁ συναρτασμός τοῦ Πάσχα», περιοδ. «Ἐνορία», ἀριθ. 549/10.5.1974, σελ. 112.
- 12) Γρηγορίου Λαρεντζάκη, «Βασικαὶ ἀρχαὶ τηρήσεως καὶ ἀποκαταστάσεως τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος-Ὁρθόδοξοι ἀπόψεις», στὸ «Ε.Π.Ε.Θ.Χ.», τόμος Α΄, σελ. 351, Κεφ. ΙΙΙ, ἐν Ἀθήναις 1987.
- 13) Γρηγορίου Λαρεντζάκη, αὐτόθι, σελ. 352-365, ὅπου καὶ ἀνάλυσις τῶν «Βημάτων».
- 14) Μ. Φωτίου, ΡΓ τ. 102, στλ. 724D/Ἐπιστολὴ ΙΓ΄, Ἐγκύκλιος πρὸς τοὺς τῆς Ἀνατολῆς ἀρχιερατικοὺς θρόνους..., § ε΄.
- 15) Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου, ΡΓ τ. 99, στλ. 1164B/E.L.II, Ἐπιστολὴ ΙΕ΄, Τῷ Πατριάρχῃ Ἱεροσολύμων.
- 16) Ἀγίου Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, ΡΓ τ. 91, στλ. 465CD/Ἐπιστολὴ ΙΒ΄, Πρὸς Ἰωάννην Κουβικουλάριον.